

Докато възпитателят говореше това, момчето бѣ събрчило чело и тревожниятъ му погледъ блуждаеше изъ стаята. Но полека-лека топлиѣ думи го трогнаха и за прѣвъ пѣтъ то откри своята мѣка:

— Мисля си за село, господинъ учителю, много искамъ да си ида...

— Но при кого, моето момче? Нали нѣмашъ родители? Единъ вуйчо само имашъ и той живѣе въ града...

— Азъ пакъ ще се върна, господинъ учителю... Само за единъ день да си отида. О, ако ме пуснатъ!...

И момчето не довърши мислитъ си. То бѣ расло на село при чужди люде и не бѣше свикнало да разкрива сърдцето си...

\* \* \*

На другия день повикаха вуйчото въ пансиона. И той не можа да си обясни, защо племянникътъ му настоява да отиде на село само за единъ день. Той обичаше това момче съ широко лице и голѣми умни очи, които напомняха очитъ на покойната му сестра, и даде съгласието си.

Следния недѣленъ день, докато още спѣха другитѣ пансионери, новиятъ имъ другаръ, стегнатъ въ царвули и придруженъ отъ слугата, замина за село.

Когато се научиха за това странно пѣтешествие, момчетата цѣлъ день бѣха разсѣяни и замислени.

И когато привечеръ голѣмата пѣтна врата се отвори и въ двора се явиха новиятъ другаръ и слугата, нищо не бѣше въ сила да задържи този развълнуванъ детски орлякъ. По-бързо отъ птички децата изхвъркнаха презъ тритѣ врати на голѣмата сграда и заобиколиха своя уморенъ отъ пѣтъ другаръ. Какво притискаше той тъй нѣжно до гърдитѣ си?

Въ дебела тъкана кърпа бѣ увито нѣщо меко, трептящо и неспокойно... То ставаше всѣки мигъ по-подвижно... Започна вече да се огъва и люлѣе, да се мѣсти ту на лѣво, ту на дѣсно, да шава... И ето най-после се показа тържествено крайчеца на една свѣтла муцунка, следъ това две будни уши, после две бѣли крачета се прострѣха напредъ, сякашъ молѣха за милость и защита. Следъ единъ мигъ малко пѣстро кученце скочи живо отъ пригърдкитѣ на смутеното момче и се спусна да тича по двора. Буря отъ радостни викове се изтрѣгна отъ петдесетъ и деветъ гърла и раздруса високата сграда на пансиона.